

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 384/2023
07.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Мирјане Андријашевић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., Општина Штрпце, чији су пуномоћници Милош Кукурековић и Душан Живковић, адвокати из ..., против тужене Предшколске установе Дечији вртић „Шарско Лане“ Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3843/2022 од 12.10.2022. године, у седници одржаној 07.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3843/2022 од 12.10.2022. године, као о изузетно дозвоеној.

УКИДАЈУ СЕ, пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3843/2022 од 12.10.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 266/2020 од 02.02.2022. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 266/2020 од 02.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати износ од 87.433,52 динара, у појединачним месечним износима, ближе наведеним у овом ставу изреке, са каматом на те износе почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зарату према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 61.579,74 динара у појединачним месечним износима, ближе наведеним у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на те износе почев од последњег дана у месецу за претходни месец до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженој на име трошкова поступка плати 27.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3843/2022 од 12.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију из свих законом прописаних разлога и предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног суда, у овом случају потребно је уједначавање судске праксе о праву запослених на територији Косова и Метохије, на увећану зараду по основу Закључка Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, због чега су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као о изузетно дозвољеној, прописани чланом 404. став 1. ЗПП, са којих разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у радном односу код тужене на пословима ..., на основу решења од 17.07.2009. године, којим јој је одређен коефицијент зараде од 6,57. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке следи да је тужила за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године примала основну зараду са минулим радом која је мања од основне зараде у висини минималне зараде са минулим радом, за износ од 87.433,52 динара у нето износу и да јој је за исти период мање ислаћен косовски додатак за износ од 61.479,74 динара, колико износи и разлика између косовског додатка обрачунатог на минималну зараду и исплаћеног косовског додатка. Према другој варијанти налаза и мишљења судског вештака, зарада коју је тужила примала, са косовским додатком, у напред наведеном периоду је већа од основне зараде у висини минималне зараде са минулим радом за укупан износ од 265.481,22 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиле одбили, као неоснован, сматрајући да је тужила у спорном периоду остварила увећање по основу тзв. „косовског додатка“, који је прописан Закључком Владе РС 05

број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, тако што увећање, заједно са основном зарадом и минулим радом чини укупно исплаћену зараду тужиљи, која је већа од минималне зараде.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су погрешно применили материјално право, због чега је чињенично стање непотпуно утврђено.

Тужиља на основу члана 5. став 2. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 113/17 и 86/19) има право на исплату минималне зараде. Законом о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 21/16 ... 95/18), чланом 27. и 29. прописано је право на плату према одредбама закона којим се уређује плата у јединицама локалне самоуправе с тим да се колективним уговором могу утврдити већа права у односу на право утврђено наведеним законом, сагласно закону и општим прописима о раду, осим плата запослених. Поред тога, тужиљи у складу са Закључком Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Законом о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“. То значи да тужиља има право на исплату плате у висини минималне зараде и увећања од 50% обрачунато на тај износ. То што је исплаћена укупна плата тужиљи са тзв. „косовским додатком“ у спорном периоду виша од минималне зараде, није разлог за одбијање њеног тужбеног захтева, имајући у виду да тужиљи припада право на увећање зараде од 50% месечно на име тзв. „косовског додатка“.

С обзиром на то да због погрешне примене материјалног права, није цењен налаз и мишљење судског вештака, и с тим у вези није утврђено чињенично стање у погледу висине штете коју је тужиља претрпела на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде и на име разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, то су одлуке нижестепених судова укинуте, а укинута је и одлука о трошковима поступка, јер зависи од његовог исхода у смислу члана 163. став 4. ЗПП.

У поновном поступку потребно је да првостепени суд чињенично стање потпуно и правилно утврди, тако што ће да поступи по примадбама из овог решења, како би имао могућност да, правилном применом материјалног права, о тужбеном захтеву тужиље донесе нову одлуку.

Са напред наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 416. став 2. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић